

Rapport

Datum: 14 februari 2006
Rapportnummer: 2006/054

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service van de dienst Personeel en Organisatie zich, namens het college van burgemeester en wethouders van Gouda, in beslissing op het klaagschrift van 18 juli 2004 op het standpunt stelt dat de daarin opgenomen klachten buiten behandeling gelaten moeten worden, omdat de extern juridisch adviseur van het college niet werkzaam is onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, de gemeente Gouda niet als bestuursorgaan kan worden aangemerkt en de klachtprocedure niet is bedoeld voor civielrechtelijke geschillen.

Daarnaast klaagt verzoekster erover dat de extern juridisch adviseur van het college van burgemeester en wethouders het medisch geheim van verzoekster heeft geschonden door het, tijdens een procedure bij de Centrale Raad van Beroep, in afschrift ontvangen medisch rapport in handen te stellen van een of meer medewerkers van de Dienst Personeel en Organisatie van de gemeente Gouda.

Ten slotte klaagt verzoekster erover dat het college van burgemeester en wethouders de aan de gemeente in rekening gebrachte invorderingskosten wegens het niet tijdig vergoeden van de betaalde proceskosten en het griffierecht in eerste aanleg niet heeft vergoed.

Beoordeling

Algemeen

1. Onder verwijzing naar de beslissing van de Centrale Raad van Beroep tot vernietiging van een besluit van het college van burgemeester en wethouders van Gouda vroeg verzoekster op 20 juni 2004 aan het college om vergoeding van proceskosten en griffierechten. Wegens het uitblijven van tijdige betaling werden door verzoekster op 18 juli 2005 invorderingskosten in rekening gebracht.
2. Op 10 augustus 2004 nam het college, ter uitvoering van de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep, een nieuwe beslissing waarbij werd verwezen naar een door de raadsman van verzoekster in de beroepsprocedure overgelegd medisch rapport.
3. Op 14 augustus 2004 diende verzoekster een klaagschrift in bij de klachtencommissie van de gemeente Gouda.

Verzoekster gaf onder meer aan dat zij in beroep geen toestemming had gegeven het medisch rapport ter inzage te geven aan haar voormalige werkgever, de gemeente Gouda. Opgemerkt werd dat het rapport in goed vertrouwen in handen van de gemachtigde van de gemeente, een professioneel rechtsbijstandverlener, was gesteld en de persoonlijke levenssfeer van verzoekster onevenredig was geschaad nu het rapport, zonder dat

daartoe een processuele noodzaak was, in handen was gekomen van ambtenaren van de gemeente Gouda.

Daarnaast klaagde verzoekster erover dat de in rekening gebrachte invorderingskosten niet waren betaald.

4. Bij brief van 28 oktober 2004 besliste het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service van de dienst Personeel en Organisatie van de gemeente Gouda, namens het college van burgemeester en wethouders, op de ingediende klachten.

De klacht over de extern juridisch adviseur van het college werd niet in behandeling genomen, omdat deze niet werkzaam was onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan en de gemeente niet als bestuursorgaan kon worden aangemerkt.

De klacht over de invorderingskosten werd niet in behandeling genomen, omdat deze geen betrekking had op de wijze waarop een bestuursorgaan zich jegens verzoekster had gedragen. Verzoekster werd er op gewezen dat er een procedure bij de civiele rechter mogelijk is om de beslissing van het college aan de orde te stellen.

I. Ten aanzien van het buiten behandeling laten van de klachten

Bevindingen

1. In reactie op het standpunt van verzoekster dat de handelwijze van de gemachtigde tijdens de procedure bij de Centrale Raad van Beroep aan het college van burgemeester en wethouders moet worden toegerekend, stelde het college dat de enkele status van de gemachtigde niet met zich brengt dat al diens handelingen aan de verantwoordelijkheid van het college moeten worden toegerekend.

2. Daarnaast schreef het college dat het standpunt dat de gemeente niet kan worden aangemerkt als bestuursorgaan was terug te voeren op de definitie van het begrip bestuursorgaan in de Algemene wet bestuursrecht (Awb), waarbij onder bestuursorgaan wordt verstaan een orgaan van een rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld. Naar de mening van het college diende de gemeente in dit verband als rechtspersoon te worden aangemerkt.

Beoordeling

3. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit vereiste impliceert dat een bestuursorgaan zijn reactie op een klacht dient te onderbouwen met een feitelijk juiste motivering. Die motivering moet de beslissing kunnen dragen.

Ten aanzien van de extern juridisch adviseur

4. De klacht van verzoekster heeft betrekking op de handelwijze van een, naar haar mening, onder verantwoordelijkheid van het college van burgemeester en wethouders werkzame gemachtigde. De klacht is derhalve niet gericht tegen een gedraging van de rechtspersoon gemeente, maar tegen een gedraging van het college van burgemeester en wethouders. Het college dient, mede gelet op artikel 6 van de Gemeentewet (zie Achtergrond, onder 4.), te worden aangemerkt als een orgaan van de rechtspersoon gemeente.
5. De beslissing om de klacht buiten behandeling te laten op grond van de overweging dat de gemeente Gouda niet kan worden aangemerkt als bestuursorgaan is in zoverre niet onderbouwd met een feitelijk juiste motivering.
6. Ingevolge het bepaalde in artikel 9:1, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 1.) dient een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, te worden aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan.
7. Of een gedraging van een gemachtigde aan een bestuursorgaan dient te worden toegerekend is afhankelijk van de vraag of deze gedraging heeft plaatsgevonden onder verantwoordelijkheid van dat bestuursorgaan. Het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service heeft niet aangegeven waarom de gemachtigde van de gemeente in dit geval niet onder de verantwoordelijkheid van het gemeentebestuur zou hebben gehandeld. Ook het college heeft in zijn reactie op de klacht dit niet gemotiveerd aangegeven. Het college heeft slechts in het algemeen opgemerkt dat niet alle handelingen van de gemachtigde aan de verantwoordelijkheid van het college kunnen worden toegerekend. Ook in zoverre is gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.
8. Gelet op de hiervoor vermelde motiveringsgebreken is de onderzochte gedraging van het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service niet behoorlijk.

Ten aanzien van de invorderingskosten

9. Het object van een klacht is een gedraging van een bestuursorgaan. Die gedraging kan zowel inhouden het verrichten van feitelijke handelingen als publiek- of privaatrechtelijke rechtshandelingen. Niet valt in te zien waarom een klacht over het niet uitbetalen van incassokosten geen betrekking zou hebben op een gedraging van een bestuursorgaan. De beslissing om de klacht buiten behandeling te laten, omdat de klachtprocedure van hoofdstuk 9 van de Awb niet is bedoeld voor civielrechtelijke geschillen, is dan ook niet onderbouwd met een feitelijk juiste motivering. Ook op dit punt is niet voldaan aan het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is in zoverre eveneens niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het medisch rapport

Bevindingen

1. De procedure bij de Centrale Raad van Beroep te Utrecht had betrekking op het besluit van het college van burgemeester en wethouders van Gouda om de aanstelling van verzoekster niet te verlengen. De Centrale Raad van Beroep vernietigde op 3 juni 2004 het bestreden besluit, aangezien dit niet berustte op een deugdelijke motivering, en gelastte het college een nieuwe beslissing te nemen op het bezwaarschrift van verzoekster.

2. In zijn beslissing van 10 augustus 2004 schreef het college niet toe te komen aan een (hernieuwde) afweging van de geschiktheid van verzoekster voor haar functie, maar dat het niet onvermeld wilde laten dat hetgeen in het medisch rapport van verzoekster - zoals door haar raadsman overgelegd in de beroepsprocedure - naar voren was gebracht, het college sterkte in zijn visie dat de betrokken functie voor verzoekster niet als de meest wenselijke aangemerkt kon worden.

3. In reactie op de klacht dat het tijdens de procedure bij de Centrale Raad van Beroep ingebrachte medisch rapport, zonder toestemming van verzoekster in handen was gesteld van (ambtenaren van) de gemeente Gouda, deelde het college de Nationale ombudsman mee dat de gemachtigde van verzoekster dit rapport aan de Centrale Raad van Beroep had toegestuurd. Vervolgens was dit rapport, door de Centrale Raad van Beroep, aan de gemachtigde van het college toegestuurd, welke de stukken zoals gebruikelijk aan zijn contactpersoon in de gemeente Gouda had aangereikt.

4. Naast het standpunt dat niet alle gedragingen van de gemachtigde aan het college konden worden toegerekend, was het college van mening dat diens handelwijze niet onoorbaar was, omdat artikel 8:32, tweede lid, van de Awb (zie Achtergrond, onder 1.) een voorziening kent voor het behandelen van gevoelige informatie. De rechtbank kan, indien kennisneming van stukken door een partij de persoonlijke levenssfeer van een ander onevenredig zou schaden, bepalen dat deze kennisneming is voorbehouden aan een gemachtigde die advocaat of arts is dan wel daarvoor van de rechtbank bijzondere toestemming heeft gekregen.

Het college stelde dat (de gemachtigde van) verzoekster niet om een embargo als bedoeld in artikel 8:32, tweede lid, van de Awb had verzocht en de Centrale Raad van Beroep geen aanleiding had gezien om zelfstandig de bedoelde beperking op te leggen.

5. Naar aanleiding van de reactie van het college schreef verzoekster dat het recht op bescherming van privacy in verband met medische gegevens een absoluut recht is dat kan worden ingeroepen tegen elke derde en het niet toepassen van artikel 8:32 van de Awb geen afbreuk doet aan het recht op bescherming van haar persoonlijke levenssfeer.

6. Verzoekster verwees naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 14 oktober 2003 (zie Achtergrond, onder 5.) waaruit zou blijken dat de Centrale Raad ervan uitgaat dat een professionele rechtshulpverlener medische gegevens niet aan derden verstrekt, omdat hij weet of behoort te weten dat er in dat geval sprake is van schending van een te bewaren geheim. Daarnaast schreef verzoekster dat haar gemachtigde, in verband met het beginsel van fair trial, toezending aan de gemachtigde van de wederpartij niet had willen weigeren, zodat toepassing van artikel 8:32 van de Awb niet aan de orde was.

Beoordeling

7. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Dit vereiste impliceert dat een bestuursorgaan behoedzaam dient om te gaan met privacygevoelige informatie.

8. Op grond van artikel 8:29 van de Awb kunnen partijen, indien daarvoor gewichtige redenen zijn, in een procedure bij de bestuursrechter het geven van inlichtingen dan wel het overleggen van stukken weigeren of de rechtbank meedelen dat uitsluitend zij kennis zal mogen nemen van deze inlichtingen of stukken. Dit artikel beoogt onder andere recht te doen aan de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

9. Artikel 8:32 van de Awb geeft de rechtbank de bevoegdheid de kennisneming van gedingstukken door een procespartij te beperken. Ingevolge artikel 8:32, tweede lid, van de Awb kan de rechtbank, indien kennisneming van stukken door een partij de persoonlijke levenssfeer van een ander onevenredig zou schaden, bepalen dat deze kennisneming is voorbehouden aan een gemachtigde die advocaat of arts is dan wel daarvoor van de rechtbank bijzondere toestemming heeft gekregen.

10. Vastgesteld dient te worden dat noch door de gemachtigde van verzoekster op grond van 8:29 van de Awb om beperkte kennisneming is verzocht, noch door de Centrale Raad van Beroep op grond van artikel 8:32 van de Awb daartoe is besloten.

11. In reactie op het standpunt van het college stelt verzoekster dat het recht op bescherming van privacy in verband met medische gegevens een absoluut recht is en uit de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 14 oktober 2003 blijkt dat een professionele rechtshulpverlener weet of behoort te weten dat er bij verstrekking van medische gegevens aan derden, sprake is van schending van een te bewaren geheim.

12. Een zodanig, algemeen geldend, verbod voor gemachtigden om informatie met medische gegevens niet aan hun opdrachtgever te verstrekken leest de Nationale ombudsman echter niet in de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep. De Centrale Raad van Beroep ziet - mede gelet op het bepaalde in artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht - geen aanleiding om de toepassing van artikel 8:32, tweede lid, van de Awb te

beperken tot personen die aan tuchtrecht zijn onderworpen. In haar standpunt dat uit de uitspraak blijkt dat een professionele rechtshulpverlener weet of behoort te weten dat er bij verstrekking van medische gegevens aan derden, sprake is van schending van een te bewaren geheim kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd.

13. Het feit dat het college van burgemeester en wethouders in de procedure bij de Centrale Raad van Beroep een gemachtigde had aangewezen, laat onverlet dat het college procespartij was en derhalve kennis kon en mocht nemen van de tijdens deze procedure overgelegde stukken, nu er geen sprake was van toepassing van artikel 8:29 of 8:32 van de Awb. Dit geldt eveneens voor de onder verantwoordelijkheid van het college werkzame ambtenaren van de dienst Personeel en Organisatie ter voorbereiding van de nieuwe beslissing op het bezwaarschrift.

14. Gelet op het vorenstaande heeft het college van burgemeester en wethouders van Gouda niet gehandeld in strijd met het vereiste van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

III. Ten aanzien van het niet vergoeden van de invorderingskosten

Bevindingen

1. In reactie op de klacht van verzoekster dat de gemeente niet voornemens was de invorderingskosten te vergoeden deelde het college de Nationale ombudsman mee dat in het klaagschrift van 14 augustus 2004 de klacht als volgt was verwoord:

"...De (...) in rekening gebrachte redelijke invorderingskosten ad. 235,80 Euro zijn niet betaald. De gemeente is gehouden deze kosten alsnog te vergoeden (...). Het nalaten deze kosten te vergoeden wordt als onbehoorlijk aangemerkt.

Voor de goede orde wijs ik u er op dat de onderhavige klachten niet als bezwaar/beroep opgevat dienen te worden. Hiervoor richt betrokkene zich in een afzonderlijk beroepschrift tot de rechtbank in Den Haag..."

2. Het college merkte op dat de weigering van een bestuursorgaan om, in het kader van een ambtenarenrechtelijke procedure, een gevorderde geldsom te betalen in beginsel vatbaar is voor bezwaar. Omdat de gemachtigde van verzoekster uitdrukkelijk te kennen had gegeven dat er geen bezwaar werd gemaakt concludeerde het college dat het niet gehouden was de klacht in behandeling te nemen, omdat een bestuursorgaan niet verplicht is een klacht te behandelen, indien zij betrekking heeft op een gedraging waartegen bezwaar gemaakt had kunnen worden.

Daarbij merkte het college, onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 8:76 van de Algemene wet bestuursrecht, op niet gehouden te zijn de additionele invorderingskosten te betalen, aangezien geen toepassing was gegeven aan de invorderingsprocedure van het Tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsordening.

3. Naar aanleiding van het standpunt van het college merkte verzoekster op dat de rechtsgang naar de bestuursrechter bij schadevergoedingen niet exclusief is en de gemeente gehouden is de kosten voor rechtsbijstand te vergoeden. Ingevolge artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht en het daarop gebaseerde Besluit proceskosten in bestuursrecht geldt weliswaar een liquidatietarief, maar wat betreft de buitengerechtelijke incassokosten was, naar de mening van verzoekster, de geldende jurisprudentie van toepassing en was de gemeente een volledige, doch redelijke vergoeding verschuldigd.

Beoordeling

4. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit vereiste impliceert dat een bestuursorgaan zijn reactie op een klacht dient te onderbouwen met een feitelijk juiste motivering.

5. Artikel 8:75 Awb (zie Achtergrond, onder 1.) bepaalt dat de rechtbank bij uitsluiting bevoegd is een partij te veroordelen in de kosten die een andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Het Besluit proceskosten bestuursrecht bevat een limitatieve opsomming van de proceskosten waarop de veroordeling betrekking kan hebben. Kosten die gemaakt worden ter invordering van de in rekening gebrachte proceskosten behoren hier niet toe.

6. Een uitspraak van de administratieve rechter levert een executoriale titel op, wanneer daarbij een bestuursorgaan is veroordeeld tot betaling van een geldbedrag. Ingevolge artikel 8:76 van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 1.) betekent dit dat de belanghebbende een deurwaarder in de arm kan nemen om verhaal te zoeken op het vermogen van het betrokken bestuursorgaan.

7. Dit laat echter onverlet dat, op grond van boek 6, artikel 74 van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 2.) vergoeding gevraagd kan worden voor de schade die is geleden tengevolge van een tekortkoming in de nakoming van een verbintenis.

8. In zijn standpunt dat de vordering om de geldsom te betalen in beginsel vatbaar was voor bezwaar en derhalve niet via de klachtprocedure in behandeling genomen hoefde te worden kan het college dan ook niet worden gevolgd. De beslissing om de klacht buiten behandeling te laten is niet onderbouwd met een feitelijk juiste motivering.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Het vorenstaande is voor de Nationale ombudsman aanleiding om aan dit rapport een aanbeveling te verbinden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service van de dienst Personeel en Organisatie van Gouda is gegrond ten aanzien van;

- het buiten behandeling laten van de klachten, wegens strijd met het motiveringsvereiste.

De klacht over de onderzochte gedraging van het college van burgemeester en wethouders van Gouda gegrond is ten aanzien van:

- het niet vergoeden van de invorderingskosten, wegens strijd met het motiveringsvereiste en

niet gegrond ten aanzien van:

- het in handen stellen van het medisch rapport aan een of meer medewerkers van de gemeente Gouda.

AANBEVELING

Het college van burgemeester en wethouders van Gouda wordt in overweging gegeven alsnog een beslissing te nemen op het verzoek om vergoeding van de invorderingskosten.

Onderzoek

Op 3 november 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw X te Y, ingediend door de heer dr. mr. R.A.U. Juchter van Bergen Quast, met een klacht over een gedraging van het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service van de dienst Personeel en Organisatie van de gemeente Gouda en een gedraging van het college van burgemeester en wethouders van Gouda.

Naar deze gedragingen, waarbij de gedraging van het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service wordt aangemerkt als een gedraging van het college van burgemeester en wethouders van Gouda, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het college verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoekster berichtte dat het verslag haar geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De reactie van het college gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Klaagschrift van verzoekster van 14 augustus 2004, inclusief de daarbij horende correspondentie.
2. Beslissing van het hoofd van de afdeling Beheer, Administratie en Service van de dienst Personeel en Organisatie van de gemeente Gouda van 28 oktober 2004.
3. Verzoekschrift, gericht aan de Nationale ombudsman, van 2 november 2004, met de daarbij behorende toelichting van 28 november 2004.
4. Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 20 december 2004.
5. Standpunt van het college van burgemeester en wethouders van Gouda van 27 januari 2005.
6. Reactie van verzoekster van 27 februari 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 1:1, eerste lid

"Onder bestuursorgaan wordt verstaan:

- a. een orgaan van een rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld, of
- b. een ander persoon of college, met enig openbaar gezag bekleed."

Artikel 8:29

"1. Partijen die verplicht zijn inlichtingen te geven dan wel stukken over te leggen, kunnen, indien daarvoor gewichtige redenen zijn, het geven van inlichtingen dan wel het overleggen van stukken weigeren of de rechtbank mededelen dat uitsluitend zij kennis zal mogen nemen van de inlichtingen onderscheidenlijk de stukken.

2. Gewichtige redenen zijn voor een bestuursorgaan in ieder geval niet aanwezig, voor zover ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur de verplichting zou bestaan een verzoek om informatie, vervat in de over te leggen stukken, in te willigen.

3. De rechtbank beslist of de in het eerste lid bedoelde weigering onderscheidenlijk de beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is.

4. Indien de rechtbank heeft beslist dat de weigering gerechtvaardigd is, vervalt de verplichting.

5. Indien de rechtbank heeft beslist dat de beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is, kan zij slechts met toestemming van de andere partijen mede op de grondslag van die inlichtingen onderscheidenlijk die stukken uitspraak doen. Indien de toestemming wordt geweigerd, wordt de zaak verwezen naar een andere kamer."

Artikel 8:32

"1. De rechtbank kan, indien de vrees bestaat dat kennisneming van stukken door een partij haar lichamelijke of geestelijke gezondheid zou schaden, bepalen dat deze kennisneming is voorbehouden aan een gemachtigde die advocaat of arts is dan wel daarvoor van de rechtbank bijzondere toestemming heeft gekregen.

2. De rechtbank kan, indien kennisneming van stukken door een partij de persoonlijke levenssfeer van een ander onevenredig zou schaden, bepalen dat deze kennisneming is voorbehouden aan een gemachtigde die advocaat of arts is dan wel daarvoor van de rechtbank bijzondere toestemming heeft gekregen."

Artikel 8:75, eerste en derde lid

"1. De rechtbank is bij uitsluiting bevoegd een partij te veroordelen in de kosten die een andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank, en van het bezwaar of van het administratief beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. De artikelen 7:15, tweede tot en met vierde lid, en 7:28, tweede lid, eerste volzin, derde en vierde lid, zijn van toepassing.

Een natuurlijke persoon kan slechts in de kosten worden veroordeeld in geval van kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld over de kosten waarop een veroordeling als bedoeld in de eerste volzin uitsluitend betrekking kan hebben en over de wijze waarop bij de uitspraak het

bedrag van de kosten wordt vastgesteld.

(...)

3. Indien een bestuursorgaan in de kosten wordt veroordeeld, wijst de rechtbank de rechtspersoon aan die de kosten moet vergoeden."

Artikel 8:76

"Voor zover een uitspraak strekt tot betaling van een bepaald geldbedrag kan zij ten uitvoer worden gelegd overeenkomstig de bepalingen van het Tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering."

Artikel 9:1

"1. Een ieder heeft het recht om over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem of een ander heeft gedragen, een klacht in te dienen bij dat bestuursorgaan.

2. Een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan."

Artikel 9:8, eerste lid, aanhef en onder c

"Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

(...)

c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden"

2. Burgerlijk Wetboek

Boek 6

Artikel 74, eerste lid

"Iedere tekortkoming in de nakoming van een verbintenis verplicht de schuldenaar de schade die de schuldeiser daardoor lijdt te vergoeden, tenzij de tekortkoming de schuldenaar niet kan worden toegerekend."

3. Besluit proceskosten bestuursrecht

Artikel 1

"Een veroordeling in de kosten als bedoeld in artikel 8:75 onderscheidenlijk een vergoeding van de kosten als bedoeld in artikel 7:15, tweede lid, of 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht kan uitsluitend betrekking hebben op:

- a. kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand,
- b. kosten van een getuige, deskundige of tolk die door een partij of een belanghebbende is meegebracht of opgeroepen, dan wel van een deskundige die aan een partij verslag heeft uitgebracht,
- c. reis- en verblijfkosten van een partij of een belanghebbende,
- d. verletkosten van een partij of een belanghebbende,
- e. kosten van uittreksels uit de openbare registers, telegrammen, internationale telexen, internationale telefaxen en internationale telefoongesprekken, en
- f. kosten van het als gemachtigde optreden van een arts in zaken waarin enig wettelijk voorschrift verplicht tot tussenkomst van een gemachtigde die arts is."

4. Centrale Raad van Beroep, 14 oktober 2003, LJN: AN7978

"...De rechtbank heeft, na te hebben vastgesteld dat de werknemer geen toestemming heeft gegeven om zijn medische gegevens ter inzage aan de werkgever te geven, (...), de medische besluitenregeling buiten toepassing gelaten en in plaats daarvan (...) appellantes gemachtigde in kennis gesteld van haar beslissing om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 8:32, tweede lid, van de Awb. De rechtbank heeft daarbij evenwel tevens aangegeven dat niet bijgesloten zijn de - medische - stukken ten aanzien waarvan de rechtbank blijkens vorenbedoelde beslissing heeft bepaald dat de kennismening daarvan door hem niet is toegestaan en dat hij zich desgewenst alsnog kan laten bijstaan door een advocaat/gemachtigde of arts/gemachtigde.

Vastgesteld moet aldus worden dat de gemachtigde van appellante, die geen arts en geen advocaat is, van de rechtbank de bijzondere toestemming als bedoeld in artikel 8:32, tweede lid, van de Awb niet heeft verkregen. Uit de stukken komt niet naar voren op welke grond(en) bedoelde bijzondere toestemming is geweigerd (...) maar desgevraagd ter zitting heeft appellantes gemachtigde als vermoeden uitgesproken dat dit mogelijkwerwijs te maken heeft met het ontbreken van tuchtrechtelijke waarborgen zoals die gelden voor artsen en advocaten.

Mede gelet op het feit dat artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht opzettelijke schending van een uit hoofde van onder andere een beroep dan wel een wettelijk voorschrift te bewaren geheim met straf bedreigt, ziet de Raad geen aanleiding om de toepassing van artikel 8:32, tweede lid, van de Awb te beperken tot personen die aan

tuchtrecht zijn onderworpen.

De Raad is van oordeel dat niet is gebleken van enige deugdelijke grond om appellantes gemachtigde, die in zijn functie van sociaal-juridisch medewerker werkzaam is als professioneel rechtshulpverlener in dienst van het Bureau Metaalunie, geen bijzondere toestemming te verlenen als bedoeld in artikel 8:32, tweede lid, van de Awb. Door het onthouden van die toestemming wordt die gemachtigde, die uit hoofde van zijn functie regelmatig in procedures als de onderhavige de belangen van een bij het Bureau Metaalunie aangesloten werkgever behartigt, onnodig in de uitoefening van zijn taak belemmerd, daar hij in de benadering van de rechtbank immers gehouden zou zijn om zich in procedures als de onderhavige steeds te laten bijstaan - of zelfs te laten vervangen - door een advocaat. De Raad heeft aan appellantes gemachtigde alsnog de bedoelde bijzondere toestemming verleend.

Het hiervoor weergegeven oordeel dat niet gebleken is van enige grond om aan appellantes gemachtigde geen bijzondere toestemming te geven als bedoeld in artikel 8:32, tweede lid, van de Awb, geldt in beginsel in vergelijkbare gevallen in gelijke mate voor met appellantes gemachtigde vergelijkbare professionele rechtshulpverleners, eveneens niet zijnde advocaat..."